

/ odlomek /

Odlomek iz romana *2nd Hand Emotions*

TRENS NA PUST

Pust zloust. Destinacija Metelkova mesto, klub Channel Zero. Rola DJ Fastfood, trens v vseh svojih izpeljankah in preko, obvlada, zmeša še tako eksotično čorbico, elektronika, jasno, ni da ni, srborit je in zapeljiv, da srbijo podplati in se kadi izpod pazduh od silne žeje po plesu.

Pred vhodom srečamo policaje, meni visi smotka iz gobca, tako sem že priheftan, da samo siknem. »Ma-ko-jih-jebe!«. Niti trznem ne. Vse gre gladko, brez frke. Nič se ne zgodi. Hodnik je poln ljudi, vseh sort in barv. Vstopimo v klub.

V obraz nam butne žurka v polnem teku, samo pomenljivo se spogledamo. Točno tu smo, kjer smo hoteli biti, tombola! Polno ljudi. Klub je na nogah. DJ Fastfood kraljuje na odru, obdan je s svojo ekipo, nažiga gromko muziko, ki grmi kot vojaška letala nad Afganistanom, apokaliptično. Pisane flešerke se lomijo v kosmatih gamašah, s kilogrami žvečil v ustih. Rejverčki v visokih petah, ozkih bokov in širokih sončnih očal. Pankerji, ukrivljeni od spida, stiskajo pločevinke piva, mozoljastih obrazov drdrajo anarhistične fraze Sex Pistols sebi v brk. Lokalni mafijaši terajo svoje podanike, da jim uravnavajo lajne koke, medtem ko se njihove kurbiš spedenane bejbe spogledujejo naokrog za virilnimi kurci. Rastafarijanci, priklopljeni na umetna pljuča smotk, vlečejo dim po dim, srkajo aromatičen vonj božje zeli. Tepiharji s svojimi grivami ter mavričnimi oblekami izrisujejo po zraku poduhovljene oblike, ki jočejo po Indiji. Zanos šprica skozi pore na valovih serotonina. Svet v malem, margina na kupu, staro in mlado, čudoviti najstniki, stajliš, kot se za mladost spodobi, izrisani kot japonske mange. Barve kričijo, frizure kot žarnice različnih voltaž, vse se vrti, prepleta, oža, širi, krči in razteza. Vsak gib je neskončno zadovoljstvo, zviranje od ugodja usločenosti. Namesto neba zadimljen strop, na njem namesto zvezd žarijo ekstaziji. Da, ekstazi, fuk v mozak, onegavljenje s samim seboj ter hkrati z vsemi. Ti otroci noči ljubijo ekstazi, ker zanj ne potrebuješ vsebine, le mlado telo, ko zajahaš ritem, ko se glasba nikoli ne začne in nikoli ne konča, vseskozi žgečka pri korenu, občutek, da ti večno prihaja, dionizični ples, slast, ki poka od omame in energije. Klub je eno samo telo.

Dovolj onaniranja, poskenirali smo dogajanje, treba si bo priskrbeti ekstazije.

»Triba bo v akcijo, brez tabletk smo mrzli,« se pripnem na Fragolo in Mastina.

»Sì, dobbiamo trovare il pusher!« mi unisono zatulita v uho.

Vklopim antene, razgledam se po prostoru. Tarča je glava, pobrita na balin, konkretna, čokata, ki se ponosno nosi. Naposled jo le najdem sredi množice. Poskušam vzpostaviti stik s pogledom – dilerji imajo nezmotljive tipalke – uspe mi. Pred menoj se izriše gora od človeka, vse je jasno, ni potrebno besed, tleskneva dlani v pozdrav, nakar mi namigne, da se premakneva do veceja. Na hodniku dotok ljudi ne pojenja, na veceju je prav tako gužva, diler hodi pred menoj, polzi skozi ljudi kot topel nož skozi maslo, samo umikajo se nama. Zapreva se v prostor s straniščno školjko.

»Kaj bo dobrega, stari?« začne.

»Bombone bi!« lačno planem.

»Knofe bi, stari? Ni panike, stari, kolk?« on poslovno.

»Dej šest!« raznese mojo požrešnost.

»Kva, a rabš za ceu bataljon, stari?« se zareži.

»Kaj češ, na liniji, mi smo na liniji ... na bombonih,« žvrgolim z razprtim žrelom.

»Keš, stari!« iztegne dlan.

»Kaj pa maš?« jaz za zih.

»Ferarije, stari, pokajo k pr norcih, stari!« on strokovno.

»Norišnica!« skoviknem.

Vzame denar, odšteje ekstazije in mi jih zatlači v celofan od čikov. Njegov glas zadobi prijaznejši ton.

»Drgač, kva kej dogaja, stari?« si prižge čik.

»Klasika, šank ... pa pišem mal,« si še sam prižgem čik.

»Kva pišeš, stari? Stari, zadnič sm unga brau, kva že, stari? Čist mim stari, sam šank pa šank, stari, jebeš alko stari, pa kje ti živijo, stari?!« se muči, kot bi goltal žeblje.

»Itak, stari!« mu suho odvrnem, potihem si mislim, da so zdaj že dilerji postali literarni kritiki in to niti ne slabi.

»Ti si model, stari! O čem pa pišeš, stari?« obrača oči, saj je jasno, da mu je literatura trn v peti.

»Hm, ljubezenska zgodba, med Mussolinijem in Kristusom,« se mu zlažem, saj že dolgo nisem nič konkretnega spacal skupaj.

»Na izi si ga vzem, stari! Tebe na suh meče, stari!« mi porogljivo da vedeti, da je čas za odhod.

Odrineva, zunaj pred vrati je že poštena vrsta, ki zavija z očmi in hoče nekaj pizditi, a si premisli, ko uzre čokatost dilerja. Spet polziva skozi folk kot po maslu. Vstopiva v klub, razideva se, kot da se ne bi nikoli poznala. Množica postaja vedno bolj pisan živalski vrt. Naelektrenost je taka, da se iskri ozračje, poiščem Fragolo in Mastina, takoj jima postane jasno in oči se jima zasvetijo kot svetilnik na osamljenem otoku, samo pokimam jima, zavlečemo se v najbolj temen kotiček kluba, tam si tovariško razdelimo ekstazije. Vsak pogoltno enega, pogledamo se in si v en glas zaželimo našo sintetično napitnico. »Bon voyage!«

Čez dobro uro prime, zenice pridobijo na površini, serotonin podivja. Mastino ima na sebi svojo priljubljeno opravo, karo hlače in belo kanotjero. Pleše, odet v serotoninški nasmešek in plešejo njegove vilice, moje prav tako. Pleševa eden nasproti drugemu. Prostor prežemajo hormoni sreče, švicava, kot bi nama bil hudič za petami. Na sebi imam modre žametne hlače, vsake toliko se mi zabliska pred očmi. Fragola sedi na tribuni in naju opazuje, pridno frka smotke ter se pozibava v ritmu glasbe. Pisana je, s svežo pankersko ogrlico, iz katere kričijo dolga nabodala, na njeni glavi gori rdeča sintetika, barva, ki paše kot ulita na njeno modro obleko, prelito z bleščicami. Vozimo se v ferariju, znotraj rdeče tabletko, stvar pošteno trese, kot bi dejal Ayrton Senna: »We are all made of emotions!«. Do daske smo, muzika se prepleta s širokimi zenicami. Klub je na nogah. Z Mastinom lebdiva v šusih ugodja, ringlšpil kemije. Fragolo poskuša spraviti na plesišče, ne uspe nama, kljub zadetosti se ne da, noče plesati. Klub je na vrhuncu, ena sama kurbarija, ljubimo se, istočasno, v navalih ugodja, orgazmi znotraj dobe glasbe, intervali na poskok, potem spet udrihanje ritma, gomazenje teles znotraj potenciranega užitka, vse je iluzija in vse je tako prekleto zares. Sintetična pohota. Sintetična ljubezen. Privid nenehno na očeh. Novo tisočletje, pomlad trka na vrata, zunaj je že gosto jutro; koga briga! Nenehno dvigovanje temperature, hlajenje z vodo, spuščanje, potem spet vzpenjanje, čeljusti, ki driblajo z žvečilkami. Pogledujem proti Mastinu, diši mi, rajca me. Spominja me na buldoga z vlažnimi očmi. Srčkan je z vsemi tatuji, s srepeče korenčkastimi lasmi. Prižamem se k njemu in ga mastno zaližem, kot bi mu hotel

izsesati dušo, sprimeva se. Ko objem popusti, se odpraviva do Fragole, prisesava se nanjo, vsi trije se sprimemo v en objem. Na najino začudenje Fragola prestrašeno izdavi: »Ma nam bojo zažgali trgovino, ma ni dobro, da vejo za naše razmerje!« Midva jo samo močneje stisneva: »Ma dej, midva sva to!«. Naše gromozanske zenice kričijo, tako smo zadeti, da vidimo skozi stene. Pred nas se postavi Mladinin fotograf, ki fotka družabno sceno, hoče že škljocniti, ko mu Fragola prestrašeno zažuga: »Da ne bi slučajno! Kar je od familije, ostane v familiji!« Prepozno, od nekod prihrumi Zaž, ki je očitno vse skupaj opazoval, hladi se s pahljačo in hiti: »Madonca! In jaz kot zadnji na vasi izvem za vaše razmerje! Fragola, to pa ni lepo od tebe, kaj tako lepega, oh, prekrasno, to je revolucija! Madonca!«